

ТРАКТУВАННЯ ВЧИНКУ В ТЕОРЕТИЧНОМУ ДОРОБКУ С.Л. РУБІНШТЕЙНА І В.А. РОМЕНЦЯ

Георгій БАЛЛ, Олег НІКУЛЕНКО

Copyright © 2011

Постановка проблеми. Засаднича методологічна проблема, яка є викликом для психологічної науки, може бути сформульована у такий спосіб: як поєднати науковість дискурсу (зокрема, чіткість висловлюваних тез і логічну обґрунтованість умовиводів) із залученням до розгляду людського буття у його цілісності, включно з тими його аспектами, які прийнято пов'язувати з високими проявами людського духу. Яскраву конкретизацію ця проблема отримує на матеріалі феномена та поняття **вчинок**.

Як констатує Д.О. Леонт'єв, це поняття “кидає виклик традиційному психологічному дискурсу. У традиційній психології не знаходилося місця поняттю “вчинок” через її нездатність прийняти образ не людини, керованої механізмами, а свідомого суб'єкта, який знаходить у світі підстави для своїх, відповідально обраних, дій” [11, с. 23]. Натомість у сучасній психології зростає інтерес до самоспричинення (самодетермінації) особою своєї поведінки – тому й поняття про вчинок “останніми роками все більше привертає увагу психологів-теоретиків” [Там само]. Звідси очевидно, що набуває більшої актуальності вивчення теоретичного доробку психологів ХХ століття, які, всупереч найбільш поширеним у психологічній науці настановам, докладали чимало зусиль до аналізу вчинків. Поважне місце серед них посідають яскраві постаті **С.Л. Рубінштейна і В.А. Роменця**.

Отож **мета статті** полягає у здійсненні порівняльної характеристики трактувань цими вченими поняття “вчинок”.

Передусім звернімося до філософсько-психологічної системи **С.Л. Рубінштейна**. Він розглядав учинок у контексті *діяльнісної парадигми* як особливий вид дії; дію ж вважав “клітинкою” або “чарункою”, у якій можна виявити зародки всіх елементів психології у

їхній єдності” [20, с. 173]. Вчинок трактувався при цьому як дія, для якої “провідне значення має свідоме ставлення людини до інших людей, до норм суспільної моралі” [20, с. 537].

Конкретизуючи це трактування, С.Л. Рубінштейн розкривав специфіку вчинку порівняно із цілеспрямованою людською дією взагалі. Ця специфіка не губиться через наявність аспекту суспільної значущості у будь-якій такій дії. За його словами, “предмет людської дії – це завжди предмет, включений у відносини між людьми... Кожною дією, спрямованою на той чи інший предмет або речовий результат, людина неминуче співвідноситься з навколишніми, впливає якимось на інших людей, на свої взаємини з ними” [20, с. 543]. Проте тільки тоді, “коли дія усвідомлюється самим діючим суб'єктом у цій своїй якості, вона стає вчинком. Учинок – це дія, яка сприймається й усвідомлюється діючим суб'єктом як суспільний акт, як прояв суб'єкта, котрий виявляє ставлення людини до інших людей” [Там само]. Отож тут чітко вказано на критерій, відповідно до якого дію можна вважати “вчинком”.

За С.Л. Рубінштейном, “існують два основних способи існування людини і, відповідно, два ставлення його до життя. Перший – життя, котре не виходить за межі безпосередніх зв'язків, у яких живе людина: спочатку батько й мати, потім подруги, вчителі, далі чоловік, діти і т. д. Тут людина вся всередині життя, будь-яке її ставлення – це ставлення до окремих явищ, але не до життя в цілому. Відсутність такого ставлення до життя загалом пов'язане з тим, що людина не виключається із життя, не може зайняти подумки позицію поза ним для рефлексії над ним. Це – наявне ставлення до життя, але не усвідомлюване як таке...” [21, с. 347–348].

Другий спосіб існування, продовжує автор, пов'язаний із рефлексією. “Вона наче призу-

пиняє, перериває цей безперервний процес життя і виводить людину подумки за його межі. Людина наче займає позицію поза ним...” [21, с. 348]. Цей спосіб характерний для розвиненої особистості. “Психічний розвиток, – зазначає С.Д. Максименко, – тільки тоді стає розвитком особистості, коли він починає являти собою рефлексію людиною власного досвіду” [12, с. 33].

Вчинки характерні саме для “другого способу існування”. “Останнє завершальне питання, яке постає перед нами у плані психологічного вивчення особистості, – писав С.Л. Рубінштейн, – це питання про її *самосвідомість*, про особистість як “я”, котре як суб’єкт свідомо привласнює собі все, що робить людина, відносить до себе усі, що йдуть від неї, справи і вчинки та свідомо бере на себе за них відповідальність як їхній автор і творець” [20, с. 677]. Спираючись на положення, висунуті С.Л. Рубінштейном, О.М. Ткаченко характеризував учинок як “той вихідний елемент організації психічного життя, який стосується саме особистості” [27, с. 62].

За С.Л. Рубінштейном, вчинком, за певних умов, може бути і “бездіяльність”. Точніше кажучи, особливості вчинку як специфічного виду дії знаходять яскравий вияв у такій властивості вчинку, згідно з якою він нерідко реалізується без здійснення будь-яких виконавчих операцій. У зв’язку з цим звернімо увагу на два моменти. З одного боку, на те, що таку властивість прихильники *діяльній парадигми* констатують і у цілеспрямованих діях, що не ідентифікуються як вчинки. Йдеться передусім про ситуації, коли об’єкт дії вже перебуває у бажаному для суб’єкта дії стані, але збереження такого стану не забезпечене й, отже, постає потреба у його контролюванні. За цих умов, як писав П.Я. Гальперін, “предметний зміст дії вже не виконується, а тільки “мається на увазі” за межами того, що фактично робиться” [6, с. 254]; виконавчі ж операції здійснюються лише у разі відхилення від зазначеного бажаного стану. За Т. Ярошевським, недіяння у таких ситуаціях “є дією у тому сенсі, що постає як певна форма контролю за процесом, адже передбачає якесь напруження психофізичних сил, спостереження й готовність втрутитися у той момент, коли розвиток даного процесу перестане відповідати задуму” [28, с. 23].

З іншого боку, у разі вчинку окреслена властивість набуває виразного морального й суспільного сенсу. “У деяких випадках, – зазначав С.Л. Рубінштейн, – утримання від учас-

ті у якійсь дії само може бути вчинком із значним резонансом, якщо виявляє *позицію, ставлення* людини до навколишнього” [20, с. 537]. Пишучи ці рядки у роки тоталітарної диктатури, видатний психолог не міг не думати про те, якої мужності вимагало тоді ухиляння від участі у цькуванні чергової жертви режиму... Утім, вчинки, які не містять виконавчих операцій, можуть бути слухні, наприклад, і в нестандартних педагогічних ситуаціях. Тут почасти найкраща тактика передбачає зовнішнє недіяння – у поєднанні з пильною увагою до розвитку ситуації й готовністю втрутитися, якщо це дійсно (а не за звичкою або через побоювання службових неприємностей) стане потрібним. Саме так здатний учиняти вдумливий і вольовий педагог – на відміну від своїх безпорадних колег, схильних виправдувати свою метушню у нестандартних ситуаціях тим, що “треба ж було щось робити”.

Як бачимо, діяльній парадигма, за якої вчинок трактується як специфічний вид дії, надає чималі можливості для його психологічного аналізу. Тут ідеться, принаймні, про варіант цієї парадигми, розвинений С.Л. Рубінштейном. (До того ж останній, особливо у своєму філософському доробку, не абсолютизував діяльній парадигми. Як писав А.В. Брушлінський, “для Рубінштейна діяльність становить *один із* найважливіших рівнів первинно практичної та завжди безперервної *взаємодії* людини зі світом” [4, с. 79] / слова “один із” виділені нами. – Г.Б., О.Н./.) Серед тих, хто високо оцінював внесок С.Л. Рубінштейна у “вчинкову проблематику”, був В.А. Роменець. Він зазначав, зокрема, що методологічна настанова, за якою вчинком дія стає за ступенем того, як формується самосвідомість, “дозволила Рубінштейну підійти до побудови нової системи психології” [16, с. 110].

Проте констатація значного потенціалу діяльній парадигми у “вчинковій проблематиці” аж ніяк не виключає того, що зміст психологічного дослідження вчинкових феноменів та евристичний потенціал поняття “вчинок” можна збагатити через звернення до інших парадигмальних засад, скажімо, навіть через **формування нової парадигми, центральної** вже не на понятті, а **на категорії вчинку**. Саме цим шляхом і пішов **В.А. Роменець**.

Тут варто зазначити, що поняття “*цілеспрямована дія*” у найширшому сенсі [1; 2] (яке охоплює й дії з неусвідомлюваними цілями і тому, хоч і пов’язане з діяльній парадигмою, але не вкладається у її рамки) здатне

слугувати передусім для зміцнення зв'язків психології з нейрофізіологією та кібернетикою. Натомість *учинок*, як відзначив В.А. Роменець, постає “реальним сполучником між психологією та різними аспектами людської культури” [15, с. 19]. Творчо осмисливши ідеї С.Л. Рубінштейна (а також М.М. Бахтіна та багатьох інших філософів і психологів), український вчений побудував **оригінальну концепцію вчинку**, базовану на розгляді даного поняття у широкому гуманітарному контексті, і започаткував у психологічній науці *вчинкову парадигму*, згідно з якою “вчинок стає... не тільки предметом, а й методичною основою для вивчення психіки” [23, с. 181]. Утім, В.А. Роменець наголошував не на своєму внеску, а на відповідному тенденціям розвитку людинознавства і здійснюваному різними вченими процесі становлення такої парадигми. Як вказується у тексті, написаному фундатором концепції у співавторстві з В.О. Татенком, “нині об'єктивно у психології дедалі більшою мірою виявляється тенденція розуміння вчинкового осередку як центрального. У таких працях, як “Психологія” Т. Томашевського, “Людина і світ” С.Л. Рубінштейна, “Мораль і поведінка” С.Ф. Анісімова, вчинковий осередок – це логічний центр не тільки психології, а й інших гуманітарних наук, зокрема етики” [23, с. 190].

Звичайно, наша стаття аж ніяк не претендує на цілісну характеристику вчинкової парадигми у психології (тим паче що таке завдання великою мірою виконане учнями Володимира Андрійовича; відзначимо, зокрема, працю [22], а також статтю [25], де, з огляду на тісний зв'язок категорій “вчинок” і “суб'єкт”, вводиться до розгляду *суб'єктно-вчинкова парадигма*). Наше завдання є значно скромнішим: ми зосереджуємося на змісті *поняття* “вчинок” у трактуванні В.А. Роменця, головню зіставляючи останнє із трактуванням С.Л. Рубінштейна, за яким (див. вище) вчинок є специфічним видом дії.

Вражає відмінність між обговорюваними трактуваннями, яка полягає у тому, що власне вчинкова дія (синонімічний термін – “вчинковий акт”) є лише одним із компонентів у *структурі вчинку*, як описує її В.А. Роменець. Наведемо тут одну із найстисліших характеристик цієї структури автором концепції: “Психологічна картина звершення вчинку починається з надання значення феноменам матеріального світу. Це – ситуація. Значення, надане феноменам, але протиставлене їм як невідповідним, є мотивацією вчинку. Акт перетворення феномена з тим, щоб він відповідав ідеальному

моменту мотивації, становить сам учинковий акт” [18, с. 16]. Четвертий компонент у структурі вчинку – післядія, головний зміст якої – “усвідомлення людиною свого вчинку і його наслідків для себе та інших. Дію завершено, але вчинок ще не завершується, зауважує В.А. Роменець” [22, с. 33–34]; на етапі післядії “підсумок зробленого стає основою нових кроків уперед” [26, с. 570].

Евристична цінність запропонованої В.А. Роменцем структури (або, можна сказати, моделі) вчинку навряд чи підлягає сумніву. Водночас її відмінність від інших відомих моделей поведінки не така велика, як здається попервах. В.А. Роменець і В.О. Татенко знаходили деякі ознаки вчинкової, у їхньому розумінні, структури у психофізіологічних моделях дії, запропонованих М.О. Бернштейном і П.К. Анохіним [див. 23, с. 182–186]. Можна також провести паралель між компонентами вчинку, позначуваними В.А. Роменцем як ситуація, мотивація і дія, з одного боку, та, з іншого боку – компонентами способу дії, які виокремлювались у межах діяльнісного підходу Т. Гергеєм та Ю.І. Машбицем [7], а згодом, за деякої модифікації, були названі відповідно “пізнавальною фазою орієнтування”, “спонукальною фазою орієнтування” і “виконанням” [2, с. 44–45].

Детальніший порівняльний аналіз вищезгаданих моделей вчинку і дії виходить за межі цієї статті. Тут відмітимо лише, що модель В.А. Роменця налаштована на застосування, зокрема, до наймасштабніших (у часовому і змістовому вимірах) фрагментів людської поведінки – індивідуальної та колективної.

А тепер звернімося до тих характеристик вчинку у працях В.А. Роменця та його учнів, де на структурі вчинку не наголошується, і зіставимо ці характеристики із трактуванням учинку С.Л. Рубінштейном.

У праці [23] читача попервах бентежить очевидна формально-логічна суперечність між двома твердженнями, а саме:

(1) “Дія – це завжди вчинок. Учинок є саме дією живої істоти взагалі, а людини – особливо” [23, с. 180];

(2) “Будь-яку дію не можна кваліфікувати як учинок, навіть якщо перед індивідом стоїть проблема вибору. Славнозвісний Буриданів осел опинився перед проблемою вибору лише формально, і вона не становить для нього складності вчинку” [23, с. 181].

Проте за уважнішого прочитання стає зрозумілим, що насправді одночасну наявність

цих тверджень не варто трактувати просто як логічний огріх чи як брак чіткої позиції; натомість маємо тут справу із полюсами діалектичної суперечності. Інша річ, що не завадив би відповідний авторський коментар. Проте головне полягає у тому, що вказується шлях розв'язання цієї суперечності: “Насправді будь-яка дія підноситься до вчинку тим більше, чим гострішою стає її внутрішня динаміка, суперечність її структури. Вчинок є важкою для звершення дією і насамперед визначається колізійністю своїх моментів – ситуаційного, мотиваційного і дійового. Дія – це згорнутий або ще нерозвинений учинок. Вчинок постає розгорнутою у своїй суперечливості, сповненою колізійності, дією” [23, с. 180].

“Вчинок – це спосіб особистісного існування у світі”, – підкреслює В.А. Роменець [18, с. 13], солідаризуючись таким чином із наведеними вище твердженнями С.Л. Рубінштейна і О.М. Ткаченка. Високий ступінь подібності до їхніх поглядів легко углядіти не лише у самій щойно процитованій тезі, а й у її конкретизації. Тож цитуємо: “Прості операції з предметом як ціллю не зачіпають моральних та інших аспектів особистості. Вчинкова ж ціль-предмет уся охоплена міжособистісними відношеннями, вона символізує, виражає їх. Цей символ... виявляється далі засобом комунікації, уособлюючи міжособистісні відношення. Вони стають тепер на місце цілі-предмета, вказуючи на дійсний об'єкт вчинку” [17, с. 389]. Згадувані тут “міжособистісні відношення”, звичайно ж, не обмежуються найближчим оточенням даної людини: “...людський індивід може собі дозволити обирати партнером для взаємодії іншу людину чи спільноту як з минулого, теперішнього, так і з майбутнього. І саме вчинок як універсальний принцип і спосіб самовідтворення буття, що інтегрує в собі його найвищі й найзагальніші цінності, дає змогу людині, котра вчиняє усім своїм життям, стати воістину “безсмертною”, долучитися до вічності” [24, с. 440].

Можемо констатувати, що поняття про вчинок і про особистість пов'язані у концепції В.А. Роменця так само тісно, як і у концепції С.Л. Рубінштейна. Є всі підстави й надалі підтримувати цю традицію. Водночас спробуймо відповісти на питання, у чому полягає **специфіка трактування вчинку** (і дії) **В.А. Роменцем** та його науковою школою. У цьому трактуванні вбачаємо взаємопов'язані ознаки, що знаходять вияв у повнішому, ніж в інших тлумаченнях, віддзеркаленні: а) внутрішньої

суперечливості об'єктів, описуваних за допомогою вказаних понять; б) недиз'юнктивності [5] тих властивостей цих об'єктів, які відповідають полюсам діалектичної суперечності; в) важливості розгляду зазначених властивостей (чи то у філогенезі, чи у культурогенезі, чи в онтогенезі) у динаміці, у їхньому становленні й розвитку; г) континуальності переходів (зокрема, у процесі такого розвитку) між станами, де домінує той чи той із полюсів; д) можливої й бажаної орієнтації вказаного розвитку на деякий ідеальний взірць. Як зазначає В.О. Татенко, вчинок, за В.А. Роменцем, охоплює “всі суттєві сторони психічного у його вищих визначеннях...” [25, с. 7] (виділено нами. – Г.Б., О.Н.). Звідси виводиться обґрунтування вчинкової парадигми у психології: “Будь-який психічний стан чи процес, риса чи якість людини у своєму функціонуванні і розвитку тяжіють до одного з визначень учинку, а сама вона прагне утвердитись у ролі його суб'єкта. Тому і кожна психологічна система може бути вичерпно проаналізована й усебічно сутнісно оцінена як перспективна залежно від того, наскільки вона вибудовує себе, орієнтуючись на вчинкову логіку людської активності” [25, с. 7–8]. “Психологію, що звертає свій погляд на такі взірцеві феномени”, В.А. Роменець назвав “канонічною психологією” [18, с. 36].

Щоправда, знайомство із науково-психологічною літературою високого професійного рівня засвідчує намагання (не завжди заздалегідь заплановане) багатьох авторів відобразити – за допомогою чи то спеціальних понять, чи суто лінгвістичних засобів – перелічені у попередньому абзаці риси досліджуваних об'єктів і якостей (особистості насамперед). Наприклад, *континуальність* у становленні особистості О.Ф. Лазурський констатував, вказуючи, що “в маленьких дітей окремі враження, почуття, бажання і вчинки ще так мало пов'язані між собою, так мало впливають одне з одного, що особистість як єдність, у справжньому сенсі цього слова, у них *майже не існує*” [9, с. 59] (виділено нами. – Г.Б., О.Н.). Подібно до цього, за Д.О. Леонтєвим, “особистість – це форма існування людини, яка попервах посідає ледве помітне місце серед інших, примітивніших форм її існування, далі усе більше й більше і, нарешті, абсолютно переважає” [10, с. 12]. М.В. Папуча [14], поклавши в основу свого дискурсу розглянуте вище положення С.Л. Рубінштейна щодо двох способів існування людини, водночас звертає увагу на певну умовність у їхньому розрізненні; попри всю

корисність останнього, воно “якоюсь мірою є лише схемою – життя людини тонше, складніше, більш нюансоване й різноманітне, ніж будь-який його опис” [14, с. 130–131].

Визнається й істотне значення для психології (й особливо, для психології особистості) категорії *можливості* (або “можливого”). Ще століття тому М.М. Рубінштейн визначив особистість як “індивідуальну культурно-творчу силу або як можливість її” [19, с. 34]. А в нинішньому році Д.О. Леонтьєв, перелічивши у статті [11] цілу низку філософів і психологів, які вказували на значення даної категорії для людинознавства, зробив істотний внесок у змістовне розкриття цього значення.

Чимало людинознавців наголошували на важливості феномена й категорії *ідеалу*, іноді торкаючись при цьому й ролі *мрій* як суб’єктивних утілень ідеалів. Обмежимося наведеним тези В.С. Мухіної: “Поняття “особистість” охоплює не лише якісь значущі для людства вищі духовні властивості, а й мрії про ці властивості” [13, с. 32].

Отже, характеристики, констатовані вище як притаманні концепції, створеній В.А. Роменцем та його учнями, можна спостерігати й у наукових доробках інших учених. Проте це жодною мірою не ставить під сумнів значущість указаної концепції (засвідчуючи натомість її суголосність із тенденціями сучасного людинознавства). Адже саме у цій концепції зазначені характеристики знайшли комплексне втілення в аналізі вчинку.

За В.А. Роменцем, “вища форма вчинкової дії вибирає шлях через конфронтацію протилежностей до їхнього синтезу, єдності” [17, с. 397]. У науковому пізнанні й науковій комунікації, зважаючи і на когнітивну конфронтацію як на почасти потрібний *засіб* наближення до культурного ідеалу (канону), маємо надавати ціннісний пріоритет конструктивному синтезу компонентів різних концепцій.

Ми *впевнені у значному евристичному потенціалі концепції вчинку, побудованої В.А. Роменцем і розвинутої його учнями*; поза сумнівом, вона заслуговує на значно ширше використання, ніж це має місце сьогодні, особливо за межами України. Воднораз гадаємо, що у подальшому вдосконаленні цієї концепції варто було б урахувати новітні теоретичні розробки у царині психології особистості, зокрема пов’язані: по-перше, із підвищенням логічної вправності персонологічного дискурсу й конкретизацією, завдяки цьому, зв’язку категорій “культура” і “особистість” [3]; по-дру-

ге, із чіткішим розрізненням мотиваційного й регулятивного напрямків особистісного вдосконалювання [8].

ВИСНОВКИ

1. Аналіз двох психологічних трактувань змісту поняття “вчинок”, а саме: запропонованого С.Л. Рубінштейном у контексті діяльнісної парадигми і висунутого В.А. Роменцем як основи окремої вчинкової парадигми – засвідчує чималий ступінь подібності цих трактувань та їхній значний евристичний потенціал.

2. Трактування С.Л. Рубінштейна відзначається більшою логічною чіткістю. Натомість трактування В.А. Роменця краще налаштоване на дослідження процесу становлення готовності особи до повноцінних учинків.

3. Здійснений аналіз підтверджує безсумнівну значущість категорійного поняття “вчинок” для психології (насамперед для психології особистості) і потребує його подальшого опрацювання як з опертям на теоретичний доробок наших видатних попередників, так і з урахуванням новітніх здобутків у царині теорії і методології психології.

1. Балл Г.О. Цілеспрямована дія як об’єкт психологічного аналізу // Психологія: Наук.-метод. збірник. – К.: Радянська школа, 1979. – Вип. 18. – С. 29–38.

2. Балл Г.А. Теория учебных задач: Психолого-педагогический аспект. – М.: Педагогика, 1990. – 184 с.

3. Балл Г.А., Мединцев В.А. Личность как модус культуры и как интегративное качество лица // Мир психологии. – 2010. – № 4. – С. 167–178.

4. Брушлинский А.В. С.Л. Рубинштейн – основоположник деятельностного подхода в психологической науке // Сергей Леонидович Рубинштейн: очерки, воспоминания, материалы: К 100-летию со дня рождения / Отв. ред. Б.Ф. Ломов. – М.: Наука, 1989. – С. 61–102.

5. Брушлинский А.В. Субъект: мышление, учение, воображение: Избр. Психологические труды. – М.: Изд-во “Институт практической психологии”; Воронеж: НПО “Модэк”, 1996. – 392 с.

6. Гальперин П.Я. Психология мышления и учение о поэтапном формировании умственных действий // Исследования мышления в советской психологии / Отв. ред. Е.В. Шорохова. – М.: Наука, 1966. – С. 236–277.

7. Гергей Т., Машбиц Е.И. К характеристике модели решения учебных задач // Вопросы психологии. – 1973. – № 6. – С. 51–59.

8. Завгородняя Е.В. Типология нравственного развития личности // Горизонты образования. – Севастополь, 2010. – № 2. – С. 104–111.

9. Лазурский А.Ф. Классификация личностей: Изд. 3-е, перераб. / Под ред. М.Я. Басова и В.Н. Мясищева. – Л.: Госиздат, 1924. – 290 с.

10. Леонтьев Д.А. Очерк психологии личности. – М.: Смысл, 1997. – 64 с.

11. Леонтьев Д.А. Новые ориентиры понимания личности в психологии: от необходимого к возможному // Вопросы психологии. – 2011. – № 1. – С. 3–27.
12. Максименко С.Д. Психологічні механізми становлення особистості: експериментально-генетичний метод // Наукові записки Інституту психології ім. Г.С. Костюка АПН України / За ред. С.Д. Максименка. – К.: Ніка-Центр, 2010. – Вип. 38. – С. 18–34.
13. Мухина В.С. Личность: Мифы и реальность (Альтернативный взгляд. Системный подход. Инновационные аспекты). – Екатеринбург: ИнтелФлай, 2007. – 1072 с.
14. Палуча Н.В. Личностное развитие как проблема человека становящегося // Горизонты образования. – Севастополь, 2010. – № 2. – С. 125–131.
15. Роменець В.А. Історія психології. – К.: Вища школа, 1978. – 440 с.
16. Роменець В.А. О научной, педагогической и общественной деятельности С.Л. Рубинштейна на Украине // Сергей Леонидович Рубинштейн: очерки, воспоминания, материалы: К 100-летию со дня рождения / Отв. ред. Б.Ф. Ломов. – М.: Наука, 1989. – С. 103–113.
17. Роменець В.А. Вчинок і світ людини // Основи психології: Підручник / За ред. О.В. Киричука, А.В. Роменця. – 4-е вид., стереотип. – К.: Либідь, 1999. – С. 383–402.
18. Роменець В.А. Вчинок і постання канонічної психології // Людина. Суб'єкт. Вчинок. Філософсько-психологічні студії / За ред. В.О. Татенка. – К.: Либідь, 2006. – С. 11–36.
19. Рубинштейн М.М. Социализм и индивидуализм. (Идея личности как основа мировоззрения). – М., 1909. – 124 с.
20. Рубинштейн С.Л. Основы общей психологии: Изд. 2-е. – М.: Учпедгиз, 1946. – 704 с.
21. Рубинштейн С.Л. Проблемы общей психологии: Изд. 2-е. – М.: Педагогика, 1976. – 416 с.
22. Татенко В.О., Титаренко Т.М. Володимир Андрійович Роменець (1926–1998): життя як вчинок і подія: [Вступна стаття] // Роменець В.А., Маноха І.П. Історія психології ХХ століття: Навч. посібник. – К.: Либідь, 1998. – С. 7–37.
23. Татенко В.О., Роменець В.А. Вчинок як принцип побудови теорії та історії психології // Основи психології: Підручник / За ред. О.В. Киричука, А.В. Роменця. – 4-е вид., стереотип. – К.: Либідь, 1999. – С. 169–193.
24. Татенко В.О. Онтогенетичні визначення вчинку // Основи психології: Підручник / За ред. О.В. Киричука, А.В. Роменця. – 4-е вид., стереотип. – К.: Либідь, 1999. – С. 424–444.
25. Татенко В.О. Від редактора // Людина. Суб'єкт. Вчинок. Філософсько-психологічні студії / За ред. В.О. Татенка. – К., Либідь, 2006. – С. 6–10.
26. Титаренко Т.М. Вчинок екзистенції // Основи психології: Підручник / За ред. О.В. Киричука, А.В. Роменця. – 4-е вид., стереотип. – К.: Либідь, 1999. – С. 556–573.
27. Ткаченко О.М. Поняття особистості в науково-категоріальному апараті психології // Філософська думка. – 1976. – № 6. – С. 55–63.
28. Ярошевский Т. Понятие практики у К. Маркса и современность // Вопросы философии. – 1973. – № 5. – С. 13–26.

АНОТАЦІЯ

Балл Георгій Олексійович, Нікуленко Олег Олександрович.

Трактування вчинку в теоретичному доробку С.Л. Рубінштейна і В.А. Роменця.

Зіставлено два психологічні трактування змісту та обсягу поняття “вчинок”, а саме запропоноване С.Л. Рубінштейном у контексті діяльнісної парадигми і висунуте В.А. Роменцем як основа самобутньої вчинкової парадигми. Розглянуто подібні й відмінні риси цих трактувань. Підтверджено значущість категорійного поняття “вчинок” для психології (насамперед, для психології особистості) й указані напрямки його подальшого опрацювання, зважаючи на теоретичний доробок як наших видатних попередників, так і науковців-сучасників.

Ключові слова: вчинок, дія, особистість, діяльнісна парадигма, вчинкова парадигма, С.Л. Рубінштейн, В.А. Роменець.

АННОТАЦИЯ

Балл Георгий Алексеевич, Никуленко Олег Александрович.

Истолкование поступка в теоретическом наследии С.Л. Рубинштейна и В.А. Роменца.

Сопоставлены две психологические трактовки содержания и объема понятия “поступок”, а именно предложенная С.Л. Рубинштейном в контексте деятельности парадигмы и выдвинутая В.А. Роменцем в качестве основы самобытной поступковой парадигмы. Рассмотрены сходные и отличительные черты этих трактовок. Подтверждена значимость категориального понятия “поступок” для психологии (прежде всего для психологии личности) и отмечены направления его дальнейшей разработки, учитывая теоретические наработки как наших выдающихся предшественников, так и ученых-современников.

Ключевые слова: поступок, действие, личность, деятельность парадигма, поступковая парадигма, С.Л. Рубинштейн, В.А. Роменець.

ANNOTATION

Ball Heorhiy, Nikulenko Oleh.

Interpretation of Act in the Theoretical Work of S. Rubinshtein and V. Romenets.

In the article two psychological трактування of the essence and volume of the notion “act”, offered by S. Rubinshtein in the context of the activity paradigm and presented by V. Romenets as the basis of original actional paradigm have been compared. Similar and specific characteristics of those interpretations are considered. The value of the act concept for psychology (especially, for psychology of personality) is confirmed as well as the necessity of its further elaboration relying upon theoretical works of our prominent predecessors.

Key words: act, action, personality, activity paradigm, act paradigm, S.L. Rubinshtein, V.A. Romenets.

Надійшла до редакції 05.03.2011.